

JOHAN DE WILDE – ‘Fernand’

13.01 – 02.03.2019

De nieuwe solotentoonstelling van Johan De Wilde (°64 Zele) draagt als titel “Fernand” en is opgebouwd rond twee nieuwe reeksen werken. De eerste reeks, getiteld *History 241 - Faber vs. Pablo*, is een soort duel tussen de kleurenkaarten van twee merken kleurpotloden : de kleurenkaart van Caran D’Ache, het Zwitserse bedrijf dat in 1915 in Genève werd opgericht, en die van Faber-Castell, het Duitse bedrijf waarvan de wortels teruggaan tot het Neurenberg van de 17de eeuw. *History 241 - Faber vs. Pablo* bestaat uit twaalf panelen van telkens 15 x 10,5 cm. De kleurenwaaiers van beide bedrijven kregen elk zes panelen toebedeeld, en elke kleur wordt voorgesteld door een horizontale streep van 0,5 cm.

In deze serie legt De Wilde de spanning bloot tussen, enerzijds, de louter fysieke orde, m.a.w. de zintuiglijke, optische, fenomenologische of chromatische realiteit, en anderzijds, de werkelijkheidsorde die historisch, conventioneel, commercieel, industrieel, enz. van aard is. De reeks werkt als een spiegel die het effect duidelijk maakt van de geïndustrialiseerde kleurproductie op de moderne kunst. Volgens de Belgische kunsttheoreticus Thierry De Duve besloot met name een spilfiguur als Marcel Duchamp om de schilderkunst te verlaten, toen hij inzag dat de massaproductie van kleur een bedreiging betekende voor de authenticiteit en de individualiteit van de schilder. De Wildes panelenreeks voert ons terug naar dit knooppunt in de geschiedenis en vormt tegelijk een ironisch voorbeeld van een kunstwerk dat naar zichzelf verwijst.

De tweede serie, getiteld *Pars Pro Toto* (in het Latijn “een deel voor het geheel”), bestaat uit negen panelen, verdeeld in drie groepen van drie. Zoals meestal koos De Wilde voor panelen in A4-formaat (29,7 x 21 cm). De reeks is opgebouwd uit monochrome werken omgeven door een kader waarvan de vier zijden in een andere kleur zijn gezet. De kleuropbouw van de negen panelen is gebaseerd op de kleuren van de eerste negen fresco’s die Fra Angelico tussen de jaren 1438 en 1450 in het San Marcoklooster te Firenze heeft uitgevoerd. In elk van de negen panelen van De Wilde zijn de kleuren vervat die voorkomen in elk van de negen fresco’s. De reeks kan gelezen worden als een geësthetiseerd residu, als een rest of als een bezinsel van Fra Angelico’s fresco’s, en impliceert in dat opzicht een post-apocalyptische positie. Binnen de artistieke praktijk die De Wilde tot nu toe heeft gevoerd, werpt *Pars Pro Toto* een licht op het onderliggende post-apocalyptische aspect dat in het hele oeuvre terug te vinden is, waarbij objecten van hun achtergrond worden afgesneden en hun eenduidige betekenis verliezen, zodat ze verschijnen als een geheime, vrij zwevende, overbodige code.

Ory Dessau